

חזיונות ליל שבועות הראל ציפלבִּיץ'

(דברים אלו אינם באים לתאר את ישיבתנו הקדושה, אלא אך ורק באים לתאר את הכמיהה הפנימית שלי, לחבר בין כל רבדי התורה, ולא לראות כל רובד ורובד כעומד בפני עצמו, בצורה בה היא מתנגנת באוזני)

בחלומי, בשרעפי לילה, והנה התורה כולה נפרשת בפני, שלוש קומות זו למעלה זו, ראשונים שניים ושלישים תעשה.

ותהי עלי יד ה' ואני בקומה העליונה, והנה כולה ספסלים־ספסלים של תלמידים יושבים ולומדים, ובראש כל התלמידים עומד הרב, וספר עץ חיים פתוח בפניו, והוא יושב ומסביר מקשה ומתרץ, מותיב ומפרק, והדברים שמחים כנתינתם מסיני, והאש מלהטת סביבותיו.

כל רגעי ההיסטוריה התאחדו בפיו והיו לאחדים, מאברהם אבינו ועד הגאולה השלמה הוא קפץ בכמה מילים, המגמות האלוהיות היותר פנימיות של הוויה כולה התבארו מתוך הדברים, צדק, משפט, חסד ורחמים.

ואני יושב ומקשיב ונשמתי רוחצת בעדנים, ומנסה להיכנס לעניינים, להוסיף להקשות לתרץ לסכם, וככה עוברת לה שעה ארוכה, שעברה בבין כמה רגעים.

ותהי עלי יד ה', ואני בקומה התחתונה, והנה גם היא כולה ספסלים־ספסלים והתלמידים למאות ואלפים יושבים ולומדים, התקרבותי לקדמת המבנה ואני רואה את הרב, יושב ומלכך את

חזיונות ליל שבועות

הדברים, דנו שם בענייני סכין בן יומו חלבי שחתכו בו בצל, והרב בהתלהבות עצומה, מקשה מפרק מותיב ומתרץ, רש"ל, רשב"א, רי"ף, ורמב"ם בפיו מתחברים, ודוגמאות נוספות הוא מוסיף לדברים.

ואני מביט מהצד וחש רחוק וזר לסיפור, הנה עד עתה עסקתי בעניינים גדולים, צדק ומשפט חסד ורחמים, רחפתי על כל רגעי ההיסטוריה במספר מילים, בניתי עולמות חוויתי צמצום, ואתם עוסקים פה בזוטות בפרטים כאלה מצומצמים, תיקחו את הבצל תזרקו אותו לפח יחד עם כל הסכינים, למה אני צריך לכלות את ימי באלו הדיונים.

ואני יושב ומקשיב, ואט אט אני כבר חש בפנים, מתחיל להצטרף לדיונים, להביא ראיות, להוסיף מקורות, לתרץ תירוצים, ליישב הדורים, לכתוב תשובות על כל מיני מקרים.

ובעודי נכנס ללהט של הדברים, ותהי עלי יד ה' ואני שוב בקומה העליונה, עוד פעם רואה את הרב, וספרי האר"י לפניו, ואני עומד מהצד מקשיב, ותחושת הזרות שוב מציפה את גופי, ובקרבי עולה הקריאה: "הרב אתה חיי בעולמות עליונים, מרחפים אי שם באידיאות וצמצומים, ואני חי בחשבון הבנק, ארנונה וטפסים, אני חי בצלים, בורות ושוורים, איפה אני ואיפה המושגים עליהם פה דנים, הדברים רחוקים חשים לי מרחפים".

ואני יושב ומקשיב, ואט אט אני כבר חש בפנים, ומתחיל להצטרף לדיונים, להביא ראיות להוסיף מקורות, לתרץ תירוצים, להתעלות עוד הפעם לשמי מרומים.

ובעודי בעולמות העליונים, ותהי עלי יד ה' ואני בקומה האמצעית, והנה בפני נפרשת התמונה, ספסלים־ספסלים ובראש בית המדרש יושב הרב, והוא מחדד את הסוגיה, מבאר את הנקודה, מוצא בדיוק את ההגדרה, את יסודות הסוגיה.

ואני מסתכל ומקשיב, ובלבי עלתה התמיהה, מאין באת ולאין תלך, ומה יעזרו לך אלה ההגדרות, מאי נפקא מינא אם זהו דין בחפצא או בגברא, או זה גרמא או גרמי, אם זה בירור או הנהגה.

ואני יושב ומקשיב, ואט אט ואני כבר בפנים, מקשה ומדייק, את יסודות העניינים, את ההגדרות המדויקת לדברים.

וככה אני חי לי בין הקומות, פעם למעלה מברר מגמות, פעם למטה עוסק בתשובות, פעם באמצע מגדיר הגדרות, עולה במדרגות לרבדים העליונים, יורד במעלית למפלסים התחתונים.

והנה יום אחד אני מוצא את עצמי מחוץ לבניין, עומד מרחוק ומסתכל וכל מלא קומתו האדירה והאין סופית נגלית לעיני, ואני מביט ורואה בחלון בקומה העליונה את הרב של הקומה העליונה מניח את ראשו על ידו ועיניו במבט חזון מופנים לעליונים, בחלון בקומה השנייה את הרב של הקומה האמצעית, עפסס מחדד את הנקודה, טוב טוב מבאר את ההגדרה, ובחלון בקומה התחתונה את הרב של הקומה התחתונה בהתלהבות אדירה חותך באופן מדויק את ההלכה.

ואני מביט מלמעלה למטה, מלמטה למעלה, ומתוכי יוצאת הזעקה, די, עד כמה נמשיך בחילוקי הקומות, עד כמה נמשיך בעליות וירידות, זקוקים אנו לקומת אדם, האדם אינו מורכב גם מנפש, גם מרוח וגם מנשמה, האדם הוא אדם חי, שלושת הקומות מתאחדות בו באחדות הרמונית ומרכיבות שלם שהוא מעבר לסך חלקיו.

אי אפשר כבר להתנועע בין הקומות, מוכרחים אנו לחבר בין השורות, שבכל סוגיה, בכל הלכה, יתבארו המגמות האילוהיות העומדות בשורשה, והן יתורגמו לתבניות חשיבה לוגיות, ומהן נגזר הוראות מעשיות, שכל הוראה מעשית תהיה ביטוי לעומק של מחשבה, וכל עומק של המחשבה יהיה ביטוי למגמה עליונה.

חזיונות ליל שבועות

מוכרחים לשבור את החילוק בין הקומות, ליצור חיבור מהותי, אותנטי בין הרבנים, ליצור שלם מכל אלו העניינים.

ובעודי שקוע בהרהורים, והנה הבניין נהפך למעיין, ואני רואה את המים נובעים מהעליונים, מעבר למה שבעיניי רואים, עוברים דרך הרב של הקומה העליונה, ומשם מתפצלים למספר נחלים אצל הרב של הקומה האמצעית, ומתחלקים להמון יובלים אצל הרב של הקומה התחתונה, והמים הולכים וזורמים מלמעלה למטה, וחוזרים וצומחים מלמטה למעלה.

ואני מביט ומביט, ורואה באופק הרחוק, כי המעיין הזה הוא המעיין היוצא מבית קודש הקודשים, לרפאות לבבות נשברים, להחיות את מדבר הערבה, להמתיק את המקומות המלוחים, לישר דרך למלך מלכי המלכים.

התעוררתי מהחזון ובליבי גמלה ההחלטה, חייבים לחבר בין הקומות, לראות את הזרימה בין כל השורות, קמתי והתחלתי לעבוד, גנובתי יום וגנובתי לילה, את כל כוחי ומרצי נתתי, וככל שאני מתאמץ אני חש היאך החלום הולך ומתרחק, ועוד פעם אני נע בין קומות, חוזר עוד לעליה וירידה במדרגות, וככל שהחלום הולך ומתרחק אני חש כי היאוש ממלא את ליבי.

ואני מביט השמים ורואה אותו נעלם באופק, והנה כמו משום מקום נפרס מסך, עוצם עיני להקשיב, ועוד פעם אני שומע את קולו של החלום, אבל הפעם לא באופן ישר ומוחשי, הפעם מאחורי הפרגוד.

ומאז אני הולך ומחפש תרגומים לחלום, מחפש ביטויים לחזון, וכבפעם בפעם, בשעת דמדומים, המסך נפתח וחוזר אני להתענג בעדנים, לינוק זיו מאורות עליונים, ועוד פעם המסך חוזר ונפרס, ואני ממשיך להתנועע בין הקומות, לחפש את החיבורים המדויקים, להיות שליח למים עמוקים, למעיין שעתיד לפרוץ מבית קודש הקודשים.